

Bortom museerna kan man hitta lite nytänkande. Magasin 3 vågar till exempel satsa på Pedro Cabrita Reis ...

... och Färgfabriken visar Maurizio Cattelans udda porträtt av Hitler.

Feghet dominerar svenska konstscenen

Stockholm, och Sverige i sin helhet, är på väg att förvandlas till en konstens provinsstad. Byråkratiska strukturer, proppar och ett räddhåget malande i gamla trygga hjulspår bidrar till att nytänkande, kreativitet och kunskap inte får blomma upp.

REFLEKTION

Stockholm tycks inte vilja spela någon roll på den internationella konstscenen. Strindberg på Nationalmuseum, Munch på Moderna och Svenska klassiker på Waldemarsudde. Så vågat! Till synes räddhågsna museichefer satsar på säkra kort.

Liljevalchs satsar på den vita monokromen, nog så pedagogiskt och intressant, men knappast nytt. Dessförinnan Ernst Billgren – honom kände väl ingen till? Moderna Museet visar samtidigt Rosemarie Trockel. En bra utställning och ett steg i rätt riktning, att i stället för alla dessa samlingsutställningar våga lyfta fram ett konstnärskap, men samtidigt tio år för sent.

På Edsvik visas "Bra mot melankoli", ännu en av dessa gyttriga samlingsutställningar av måttlig kvalitet, och på Millesgården troskas det på med gamla säkra kort.

Trendbrytare

Undantag som bryter av mot trenden är Magasin 3 som har vågat lyfta fram Pedro Cabrita Reis, en konstnär som befinner sig i frontlinjen. Färgfabriken visar ett tankeväckande porträtt av Hitler signerat Maurizio Cattelan, men det är lite mycket begärt att en bred publik ska ta sig till Gröndal för att beskåda enbart Adolf i en stor sal. Det mest spännande tycks ske utanför institutionerna.

Men medan konstskribenterna ägnar sig åt att diskutera en perifer film om prostitution i Baltikum, anser jag själv att det är intressantare att diskutera varför Stockholm har förvandlats till en lite småsömnig och tam konststad och varför Stockholm, och därmed Sverige, konstnärligt inte vill inta någon internationellt central roll. När Rosemarie Trockel under sitt Stockholmsbesök frågade mig vilka spännande utställningar hon kunde titta på, ja då kom vi till slut fram till

"Konst är sådant som institutionsfolket har valt att betrakta som konst"

att möbelmässan nog var det mest stimulerande. Jag förstår inte varför Strindberg ska visas på Nationalmuseum och varför det inte i stället går att skapa en utställning utifrån det klassiska måleriet som känns ny, spännande och fräsch. Jag förstår att Moderna Museet har ett behov av att visa sina samlingar, som Munch. Men det är en allvarlig brist att det inte finns ett modernt konstmuseum i Stockholm där en tredjedel av denna utställning, jämte en mängd andra av museets verk, kan visas permanent. Separatutställningar borde arrangeras kring arvet, visst, men främst borde man visa upp nya konstnärer som i dag ligger i den internationella frontlinjen och till och med tar kliv framåt.

Utrymmesskäl, jovisst. Och naturligtvis skulle Nationalmuseum, men främst Moderna Museet, behöva större och mer ändamålsenliga lokaler. Ett trist konstaterande så kort tid efter att det nya museet står klart.

Fantasin försvunnen

Naturligtvis är inte detta hela sanningen. Ett mått av fantasilöshet tycks samtidigt prägla Stockholms konstinstitutioner, vilket är märkligt i en miljö där kreativitet borde vara ett honnörsord. Det råder ingen brist på konst och konstnärer att visa, däremot tycks det råda brist på musei- och konsthallschefer och utställningsarrangörer (curatorer på innejargong) som inte bara härmar utan även har egna idéer.

När det gäller den moderna konsten tror jag att ett grundläggande problem är den definition av konst som institutionsfolket har tillägnat sig. Konst är sådant som visas upp och lyfts fram i ett utställningssammanhang, det vill säga det som institutionsfolket har valt att betrakta som konst. Ett cirkelresonemang och en definition som är på väg att gräva utställningsverksamhetens egen grav. Vad publiken anser blir därmed perifer.

En av konsekvenserna är alla dessa "projekt" där olika konstnärer ges möjlighet att förverkliga en idé. Med några få undantag blir resultatet oftast totalt intetsärande för de flesta utom för de närmast engagerade och sörjande.

Ett annat resultat är alla dessa halvtaktiga videofilmer som tycks höra till varenda utställning. Kvaliteten är oftast av kalibern att till och med kanal 5 skulle tacka nej med en frysning. Utmärkande drag är skakig kamera, dålig skärpa, dåligt ljus, grumliga färger, bristande hand-

ling och svårtillgängligt budskap (plus i kanten). Oftast håller inte ens filmerna för att betraktas i en skön soffa hemma. Men här kräver utställningsarrangörerna att vi ska sitta på en stenhård bänk i en utställningslokal och fascineras.

Tilltron/misstron mot våra egna konstnärers kompetens är fatal – "om det är internationellt, så visar det att vi hänger med", verkar vara det rådande resonemanget.

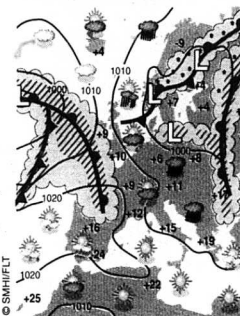
Bristande politiskt intresse, proppar och tröga byråkratiska strukturer är problem som gör att den kompetens, kreativitet och kunskap som finns här i landet, även på institutionerna, inte tillåts blomma upp. Det börjar bli dags att göra konstverket som både spränger ramarna och strukturerarna.

LARS VIKSTRÖM

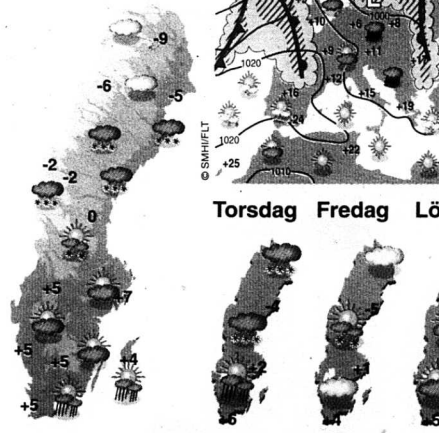
Sverige i dag

Från sydligaste Norrland och norrut mulet, på flera håll snöfall och 0 till -8. I söder plusgrader och i Skåne och Blekinge regn eller skurar.

Europa i dag

Torsdag Fredag LÖ

Ft

Nu är d
nyutko
men sk
en: att
dagens

Fruar

A histo
Red. M
Harper

Ända se
att det in
att vara
fruar. Ad
gifta, me
hålla Ada
behov h
mande h
skilt unc
som förs
frukten.
den och l
gick und
gamla ro
gifte sig,
tillgång ti
på offen
ställninga
gier.

Att fru
dana akti
senare f
kunde bä
män var
Nero tre
gemåler.
sin första
en upp i
och förm
remoni s

INTERNAT
nyligen f
dera hus
ry of the
va biogra
rilyn. Yal
nusstudd
Stanford,
kanska b
den stora
här! Bok